

Írta: Ábrahám Ferencné

Beszéljünk nyíltan a szexuális abúzusról!

„A gyermekekkel szembeni szexuális erőszak egyik lehetséges meghatározása szerint kényszerített, megtévesztéssel vagy erőszakkal elért szexuális viselkedés egy fiatalabb és egy idősebb személy között, tudomásul véve persze azt, hogy a kényszer mindennemű szexuális erőszak esetében jelen van. „

(John R. Conte: A gyermekekkel szembeni szexuális erőszak)

Az 1996. április 21-i a „Hét” c. TV-műsorban elhangzottak után fogalmazódtak meg bennem a következő gondolatok.

A szexuális abúzus a mai társadalomban még mindig elhallgatott, szemérmes kérdés, amit nem illik érinteni.

Mégis, erre a bántalmazási módra gyermekeinket fel kell készíteni, és a megelőzés stratégiáját nekünk, felnőtteknek kell kidolgoznunk.

Legelőször is meg kell tanítani a gyermekeket a személyi biztonságra-, továbbá négy alapvető, fontos dolgot kell még megtanítani, ami segít nekik abban, hogy képesek legyenek megvédeni magukat.

1. Ismereteket kell nyújtani a szexuális visszaélésről, és kialakítani a gyermekekben a képességet, hogy felismerjék azt.

2. Fejlesszük ki azt az Ítéloképességet, gyakorlati tudást, amely képessé teszi a gyermekeket, hogy a saját testük fölött felügyeletet gyakoroljanak a szeretet fizikai megnyilvánulásai során.

3. Tanítsunk nekik magabiztos ön-érvényesítő technikákat, amelyekkel a gyermekek elutasíthatják a közeledést.

4. Erősítsük meg a bizalmat a felnőttben, hogy az hisz neki, és megvédi őt, ha elmond neki egy ilyen esetet.

Ezt a négy dolgot alapfokon, életkoruknak megfelelően meg lehet tanítani a gyermekeknek. Hangsúlyozni kell, hogy a „tested a tiéd, saját tulajdonod, és jogod van az intimitásra a testeddel kapcsolatban” Öltözködésnél, fürdésnél, alvásakor.

A következő lépésként az érintés másságára kell felhívni a figyelmüket: „Ha valaki úgy érint meg téged, ahogyan te nem szereted, vagy nem érted, vagy arra kér, hogy te érintsd meg őt valamilyen nem helyénvaló módon, nem kell tovább együtt maradnod vele. Jogod van elmenni onnan.” Talán ezekkel a szavakkal lehetne útba igazítani a gyermekeket.

Ha ez a gyermekeknek kellemetlen, rosszul érinti egy felnőtt közeledése, meg kell tanítani arra, hogy nemet tudjon mondani.

Nagyon fontos tudtára adni a gyermeknek: nem az ő hibája, ha valamilyen nem helyénvaló érintés történik vele.

A szülőknek a következőket tanácsolhatjuk:

Mindig tudják, hol és kivel van gyermekük! Ellenőrizték a gyermek felügyeletével megbízott személyt, és legyenek körültekintőek azzal kapcsolatban, hogy hol tölti az éjszakát gyermekük!

Kisgyermeküket ne engedjék be kíséret nélkül nyilvános WC-be!

Használjanak titkos családi jelszót!

A gyermek soha ne menjen el senkivel, még a család közeli barátjával sem!

Hallgassák meg a gyermeküket, és higgyenek neki!

Figyeljenek oda, mi az, amit nem mond ki a gyermek, illetve mire mond nemet (pl.: nem akarom, hogy a nagypapa eljöjjön többet hozzánk, vagy a Jani bácsi! stb.).

Tanítsák minden testrészüknek a helyes nevét kicsi koruktól kezdve. Ez olyan nyelvet nyújt a gyermeknek, a-minek segítségével megérthet és elmondhat dolgokat, és megfosztja a szexuális visszaélés rejtelmességétől, csökkenti annak zavarba ejtő voltát.

Ha szexuálisan visszaélnék gyermekükkel, viselkedjenek nyugodtan és tárgyilagosan, nyugtassák meg gyermeküket, hogy ő nem tett semmi rosszat, ez nem az ő hibája.

Támogassák a gyermeket, és igyekezzenek megtudni, mit érez (haragot, félelmet, dühöt, szorongást stb.).

Biztosítsák a gyermeket arról, hogy meg fogják őt védeni a további visszaéléstől!

Ugyanezeket az intelmeket kell figyelembe venni akkor is, ha a gyermek a pedagógusnak szól, mivel „támadója” esetleg a családban található. Rögtön a Gyámhatósághoz és a Rendőrséghez kell fordulni.

A kábeltévék révén és a videofilmeken egyre több szexfilmet látnak már az óvodás korú gyermekek is. Ezek a helyzetek komoly felelőtlenségről árulkodnak, szerintem kimerítve a gondatlanság jogi kategóriáját.

Haladéktalanul jelentést kell tenni, ha fennáll annak a gyanúja, hogy egy gyermeket bármilyen módon bántalmaznak, kihasználják. Törvényes felelőssége mindenkinek, hogy a megfelelő gyermekvédelmi szervezeteknek jelentse.